

СТАНОВИЩЕ

за хабилитационния труд "Исторически
развой на българските относителни
местоимения" на д-р Иван Георгиев Илиев

Смятам, че избирането на д-р Иван Илиев за доцент е закъсняло. С досегашната си полезна продукция той вече е доказал своите качества на изследовател и познавач на българския език в неговия исторически развой. Иван Илиев показва изключителна работливост и любознание. Той успя да завърши задочно и да направи магистратура по английска филология, доби знания по корейски език и се запозна с проблемите на азиатската лингвистика, издаде 4 книги, сред които един учебник по български за чужденци, направи редица проучвания в областта на българската историческа граматика и стилистика, а напоследък пристъпи и към изследване на родопските говори. На обявения конкурс той се явява с общо 42 публикации, сред които няколко книги: "Епитетът в славянобългарската агиография от 14-15 век", Пловдив, 2005, 390 с.; "Езиковедски опити", Пловдив, 2006, 156 с.; "Case and Vocativeness" 2007, 231 с. "Български език за корейци" / в съавторство с У. Ким/, 2009, 155 с.

Представеният хабилитационен труд на д-р Иван Илиев "Исторически развой на българските относителни местоимения" представя цялостно и пълно изследване. Обхванат е огромен материал от издадени езиково-исторически паметници, от неиздадени ръкописи, от съвременни български диалекти и от книжовния език, направени са съпоставки с други славянски и неславянски езици, проучена е богатата научна литература. Особено

интересни са анализите, свързани с отношенията на относителните местоимение с наречията от една страна и с въпросителните и показателните местоимения и частици - от друга. В анализа са обхванати всички относителни местоименни форми - за лица, предмети, признаци, количество, размер и притежание. Специално внимание е обърнато на модалните разширители в историята на езика и в съвременните диалекти - едно изследване, което е ново в българското езикознание. Авторът се стреми да приложи съвременна методология при анализа на явленията, като включва изчерпателен материал. Изследваните примери в много случаи за пръв път се изнасят в българското езикознание.

Изводите в анализа осветляват развоя на относителните местоименни форми не само в българския език, а изобщо в развоя на славянските езици. Трудът допринася не само за проучвания в областта на българския език в неговия исторически развой, но и за изследвания в областта на славистиката и общото езикознание.

Отделни наблюдения върху старобългарски употреби, особени случаи в езика на дамаскини от ранния новобългарски период и в български говори будят голям интерес както с малката си известност, така и с направения анализ. Самият материал, изнесен от автора смайва със своето богатство, а в някои случаи и със своята неочаквана новост.

Изследването, направено от д-р Иван Илиев е особено ценно с успешно изпълнения проект на автора да разгледа

развоя на българските относителни местоименни форми в общолингвистичен план. В това отношение той е показал отлична езикова подготовка и рядка воля за усърдна работа, граматическа осведоменост и завидни умения на езиков анализатор.

Имам няколко бележки:

1. Първата част на изследването - до 85 стр. Може да се отдели и, ако се разшири, да бъде отделна книга с интересно теоретическо съдържание.
2. Заключение то би трябвало само да обобщава казаното без да продължава интересни анализи на материала. Те могат да се съберат в заключителна глава, предхождаща изводите.
3. Смятам термина славянобългарски, който авторът тук употребява не за пръв път, за странен, ненужен и неправилен. Употребен наред с термини като старобългарски и новобългарски той буди недоумение. Става дума за стария български книжовен език.

В заключение бих искала уверено да подчертая, че подкрепям кандидатурата на д-р Иван Илиев да бъде избран за доцент в Пловдивския университет.

Ст. н. с. I ст. д. и. н., кандидат на филологическите науки Боряна Велчева /Бояджиева/

София 29 май, 2011 год.